

χιόνια και καταφιλούσε τα γόνατά του...

.....Δέν ξέρω πώς και πότε μάς τόν άρπαξαν από την άγκαλιά μας! Σκυφτό, με άδεια την ψυχή μας πειά, ποθώντας κι έμεις — με λυτρωτή θάνατο, κάναμε να γυρίσουμε πίσω. Μά τότε συνέθε έκατι, ένα κάτι άσούληπτης φρίκης, κι ύπερφυσικής, κτηνώδους ανανδρίας: 'Ο κόμης Ντερέσκου, στρατιωτικός διοικητής τών συνόρων και ασπράτης ανεξέλεγκτος στα έρμηκια κι άγρια αυτά μέρη, πόθησε—πόθησε το κτήνος!—τη θλιμμένη όμορφη της κόρης μου... Είπε σε κάτι στρατιώτες να την χωρίσουν από μένα, και να την οδηγήσουν στο δωμάτιό του!...

.....'Η φλόγες τών ματιών μου άναψαν πυρκαϊά τριγύρω μου, κι όλα μοφ άνήκαν κόκκινα, αίματριά. Πήδησα σαν τρελλός, έσφισα με λύσσα το λαρύγγι δυο στρατιωτών, μά πριν προλάβω να τους πνίξω, ένας τρίτος με χτύπησε κατακέφαλα με μία χονδρή μπόττα... 'Όταν συνηλθα άπ' τη λιποθυμία μου, βρέθηκα μέσα στο τραίνο, χιλιάδες μίλλια μακριά άπ' την κακότηχη κόρη μου!...

.....Περικό το οάς πώ ότι η άναφορές μου σχιζόντουσαν στη στιγμή, με συμβούλες άπ' τους άστυνομικούς να λουφάζω, για να μη με βρουν χειρότερα! Κλάμματα, παρακλησεις, παράπονα, όλα πήγαν χαμένα, και μόνο λούφαξα πραγματικά μία μαύρη και μοιραία ήμερα: Την ήμερα δηλαδή, που κάποια νοσοκόμος του νοσοκομείου του Καζάν με πληροφορήσε με γράμμα της, ότι η μαρτυρική, ή άτυχη κόρη μου πέθανε κεί μέσα, λυωμένη άπ' το μαραμό κι άπ' τη τροπή της!...

.....'Από τότε λουφάξα πραγματικά, κι άφρησα την άγια έκδίκη να ριζοβολήση και να γιγαντωθή μέσα μου: Ζώ άπό τότε με την έλπίδα να συντριψώ τόν ύβριστή της, όπως ο κτηνώδης βρωτός έκείνος κομμάτισε την ύπαρξή της!...

'Ο κολοσσός έκλαιγε τώρα σαν μωρό παιδί, ενώ έγω τόν κύτταξα βουθός από φρίκη, μπρός στην ίλιγγιώδη τραγικότητα τών όσων άκουσαν τά αυτιά μου...

Δυο χρόνια άργότερα, όταν βρισκόμουν στην Άγγλία, διάβασα στις έφημερίδες ότι ο στρατιωτικός διοικητής Μόσχας στρατηγός κόμης Ντερέσκου έπεσε θύμα δολοφονικήσ άποπειρας. 'Ο δολοφόνος Σέργιος Νορένοβιτς σκοτώθηκε κι αυτός άπ' την έκρηξη της ίδιας βόμβας, ή όποια κομμάτισε σε φρικτά τόν κόμητα Ντερέσκου!

'Ο Θεός να συγχωρήση και τους δυο αυτούς μεγάλους άμαρταλούς...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τα άσχημα της δέξης. Τι τραβούσε ο Ντ' Αννουίντσιο. 'Όπου αναγκάζεται να παρακλιθή τόν παράλυτο. 'Η έξυπνη Άγγλίχη γερωντοκόρη. Πώς πέτυχε το σκοπό της. Τό σικτρέ τέλος ένας ζωγράφου. Οι σκελετοί που ζωντανεύουν. Τι κάνει ένας σείμας, κλπ.

'Όταν ο περίφημος Γαβριήλ ντ' Αννουίντσιο βρισκόταν στο ζενιθ της δόξης του, δέν μπορούσε ούτε μία στιγμή να ήσυχάσει. Μπροστά στην έξοχότητα του μεγάλου τού μαζευτούσαν πρωί-πρωί οι θαυμαστές του και σχηματίζανε μία τεράστια ουρά, για να μπούν με τη σειρά στο γραφείο τού ποιητού, να τού πάρουν μία υπογραφή ή να πειθουν μία ιδιόχειρη άφιέρωση στο λείψάνο του.

'Ο Ντ' Αννουίντσιο, ενώ στην άρχή πίστευε πως μπορούσε να υποχρεώσει όλους τούς θαυμαστές του, γρήγορα άπελειπστηκε. Διέταξε λοιπόν να χωμαίνουν τών έξοχότητά του μία έπιγραφή, ή όποια είσοποιούσε τούς θαυμαστές του ότι, επειδή έπορεύει άπο...παράλυσία το δεξί του χέρι, δέν μπορεί να υπογράφη δελτία, λειψάνια, κλπ. κλπ.

Οι θαυμαστές τού ποιητού, μόλις διαβάσαν την έπιγραφή αυτή, πολώθησαν όλημερις το μέγαρό του και ζήτησαν πληροφορίες γιά την πορεία της άρρώστιας του. Μία μέρα όμως παρουσιάστηκε στο θωροφόρο καί μία ξεραγιάνη Άγγλίχη και τού ειπε :

— Διαβίβατε στον κύριο σας την άνευπόκριτη συστάθειά μου και την εύχή μου να γίνη πολύ συντόμως καλά. Σας παρακαλώ όμως να μην ξεχάσετε να τού υπενθυμίσετε ότι όπως όλοι οι συνάνθρωποί του, δέν έχει ένα μόνο χέρι!... Είμαι μία ξεραγιάνη γροντοκόρη και τόν ίκεται να γράφη στο λείψάνο μου, με το άριστερό του χέρι, το χέρι της καρδιάς, άπό το δεξί μου ένα παράλυτο...

'Ο θρωφός τού ποιητή φαίνεται πως είχε κέρει έκείνη την ήμερα και διεβίβασε, λέξι προς λέξι, ότι τού ειπε ή Άγγλίχη, στον κύριο του.

'Ο Ντ' Αννουίντσιο, όταν τόν άκουσε, χαμογέλασε, ζήτησε άμέσως το λείψανό της έξυνης θαυμαστριάς του και της έγραψε μία άφιέρωση με το άριστερό του χέρι.

'Η άφιέρωση αυτή είναι το μόνο πράγμα, που έγραψε ο Ντ' Αννουίντσιο, χωρίς να χρησιμοποιήσει το δεξί του χέρι.

Κατά το 1700 ο άρχιεπίσκοπος της Ρότερνταμ παρήγγειλε στον περίφημο ζωγράφο Παντετιάν να ζωγραφίση μία εικόνα, ή όποια να έμνην στους πιστούς την περιφρόνηση προς τις τέχνες, τά αγαθά και τις ματαιοδοξίες τού κόσμου.

—'Ο πίνακάς σας πρέπει να έμπνεί τον τρόμο!... ειπε στο τέλος ο άρχιεπίσκοπος στον καλλιτέχνη. Πρέπει λοιπόν να μη λείπουν άπ' αυτόν ή νεκροσκελετές, ή σκελετοί, τά σκουλήρια κι ή καταφραγόμενες σφραγές! Μπορείτε ν' άρχίσετε άμέσως, αλλά με την ήσυχία σας... Τό έργο σας αυτό πρέπει να είναι το άριστοέγγημα σας!...

'Ο Παντετιάν, για να μη διαφύγει τις έλπίδες τού άρχιεπισκόπου, κατέφυγε σ' ένα φίλο τού ανώτατο και τόν παρακάλεσε να τού παραχωρήση το έργαστήριό του γιά λίγο καιρό.

'Ετσι ο Παντετιάν την άλλη μέρα τού πρωί, κλείστηκε στο έργαστήριό τού φίλου του κι άρχισε να σχεδιάζη τά πένθημα άντικείμενα, που ήσαν γύρω του. Επιδιψώντας, μάλιστα, να τελειώσει το έργο του όσο τ δυνατόν πιο γρήγορα, άποφάσισε να συνεχίση την εργασία του και πέρα από τ μεσημέρι. Κατά τ άπογευμα όμως τόν έπιασε μία τέτοια νύστα, ώστε δέν μπόρεσε ν' άντιταθί, κι άποκοιμήθηκε με τόν πινέλο στα χέρια.

Δέν πέρασε όμως πολλή ώρα κι' ο καλλιτέχνης αισθάνθηκε να ρευστά όλόκληρο τó έργαστήριό και σιγχρόνως άκουσε ένα θορόφο παράξενο. 'Ο δυστυχισμένος ζωγράφος άνοιξε τότε τά μάτια του και είδε έντρομος τούς σκελετούς και τά πτώματα που ήσαν γύρω του, να τινάζονται, να χτυπιούνται τό ένα με τό άλλο, να αμύγουν, να άγκαλιάζονται και να χορεύουν! Μπροστά στο μακάθριο αυτό θέαμα, ο καλλιτέχνης κόντευε να παραφρονήση. 'Όστόσο, είχε τό κοινάργιο να φύγη από εκεί, να περάση τρέχοντας τó διάδρομο, να καταβή πηδώντας τη σκάλη και να φτάση στην αυλή τού σπιτιού, όπου έπεσε κάτω άναίσθητος.

'Όταν τέλος ο Παντετιάν συνήλθε, πληροφορήθηκε από τούς γείτονες τι είχε συμβί. Την ώρα που κοιότανε, είχε γίνει ένας ισχυρός σεισμός, ο όποιος άναστάτισε τó έργαστήριό τού φίλου τού γιατρού. Μολαταύτα, ο δυστυχής ζωγράφος δέν μπόρεσε να ξεχάση την φοβερή κι άπαίγια έκείνη σσηνή. Και τό θράβη την ζαναειδε πάλι στον έπνο του, τόσο ζσηρη και φρικιαστική, ώστε σηκώθηκε μιστρέλλος, άρχισε να παρακλιθή και κατά τό μεσημέρι πέθανε άπό σιγχροτή!...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

—Μου είπατε, κυρία μου, ότι τó δωμάτιό που έννοικιάζεται, έχει άφρατα θεά... Μά έγω άπ' τó παράθυρο βλέπω μονάχα έναν τοίχο και μία ταράτσα!

Κι' ή οικοδόποινα με ταχαίνια :

—Στην ταράτσα όμως αυτή, κάνει συχνά τόν περίπατό της μά... άφρασιτάτη δεσποινίς!...

—Κύριε δικηγόρε, θέλω να χωρίσω τή γυναίκα μου... Με ταχαρίζεται σαν σκύλο, κι' έχει την άξίωση να δουλεύω σαν άλογο... Τι με συμβουλεύετε να κάνω ;

—Σας συμβουλεύω ν' άποταθίτε στην 'Εταιρεία τών Ζωοφίλων!

'Ο προγυμναστής.—'Αν κάνετε, βρέ, μεταβολή άλλος με τρεις κινήσεις, άλλος με τέσσερες κι' έγω με δυο, τότε πως θά προοδέψη ή πατρίς ;

'Ο έπιλοχίας (στο φαντάρο). — Γιατί, βρέ, δέν πηγαίνεις στο στρατών, παρά κάθεσαι έξω με την κουβέρτα σου ;

'Ο στρατιώτης (χαριετώντας με σεβασμό). — 'Επειδή τακτοποιούν τούς κορούς, κύριε έπιλοχία!

'Ο δεκανέας (στους φαντάρους). — 'Η πατρίδα έχει την ανάγκη τών στρατιωτών και γι' αυτό είσατε όλοι σας άναγκαίοι της 'Ελλάς!...